

та за оригиналната кражба, като оса се залѣпилъ ъ касата. Нещастниятъ разбойникъ се въртялъ отъ тукъ, отъ тамъ — търкалялъ съ помощта на Ботйова и Ивана Ивановича мълчаливия мжченикъ, изъ утробата на който се раздавалъ нѣкакъвъ съблазнителенъ шумъ отъ злато и безцѣнни камъни, но нищо не помагало: „инструментитѣ“ били слаби за такава грамада! Изпотени виръ вода, нощнитѣ обирачи били принудени съ съкрушени сърдца да оставятъ на мира тази „глупава вѣщъ“ — „Этой неприветной ящикъ“, докато господарътъ не е още надникналъ вжтрѣ въ мазата: зора се зазорвала. — „Понеже неможахъ да ти донеса оние качета, пишелъ Ботйовъ Ч-у, рѣкохъ тие да ти донеса; но и това неможá да стане!“

Вече прѣзъ октомври ние взимаме диритѣ на Ботйова въ Браила, въ най-тѣсна дружба съ Флореско, заедно съ класическитѣ му „инструменти“, който става втория съпжтникъ на поета.

Исмаилъ, съ неговото климнало училище, съ неговата любовъ и поезия, билъ забравенъ. Само загадъчнитѣ приказки трѣгнали по слѣдитѣ на поета, безъ да го застигнатъ, само едно сърдце остало тука да си спомня за романтични срѣщи въ тъмна и красна градина, безъ нѣкога да го види, само единъ вълчи вой се раздавалъ, вой на малкото звѣрче, което изгубило своя вѣренъ благодѣтель, за да спечели своята свобода.

VIII.

Отъ октомври 1869. до декември 72. год. е стоялъ Ботйовъ въ Браила или изъ тая областъ, съ центъръ

нало съ знанието на слугата; Флореско турилъ на око момчето, пушалъ му една муха, че и то ще участвува въ печалбитѣ, за да се озове слѣдния день на улицата, защото не затворило добръ вратата, сир. защото я оставило незаклучена.